

Ara hauríem de parlar de primàries, senyora Parlon, però en el PSOE ha passat de tot aquests dies. Tenen vostès una situació complicada. El PSC es nega a acceptar el referèndum que acabarà imposant la nova gestora...

—El PSC, amb la voluntat de lleialtat i respecte al protocol federal del 78, més enllà de prendre una decisió pròpia, vol intentar incidir en la solució del problema d'un PSOE obert en canal. Han defenestrat un secretari general escollit per les bases, han trencat el pla de treball que el secretari general plantejava, que dema-

nava mantenir-se en la no abstenció a la investidura d'un candidat del Partit Popular i obrir un procés de primàries per triar el candidat o la candidata a les pròximes eleccions i un procés congressual... Tot això s'ha diluït perquè el secretari general va perdre la votació i ens trobem amb una gestora. Una gestora que en els darrers dies sembla que l'únic objectiu que té és aconseguir l'abstenció a un govern del Partit Popular, tot i que no hi ha un acord unànime de la gent que en forma part. Davant aquest escenari el PSC es plantejava fer de pont, ajudar que treballi la democràcia per sobre d'una decisió de

la cúpula dirigent, però queda clar que el PSOE, pel que anem sentint, no està per aquestes propostes. Si ells no fan una consulta a la militància, nosaltres hem de fer prevaldre el protocol del PSC. Consultarem les nostres bases perquè som un partit diferent del PSOE.

—**Ja s'imagina què els diran...**

—Estic convençuda que les nostres bases no volen que amb els seus vots els diputats socialistes de Catalunya facin president Mariano Rajoy. És claríssim. Casualment, nosaltres estem en procés de primàries i parlem amb més gent de tot arreu. Tenen i tenim molt clar quin ha

NÚRIA PARLON

«Si les nostres bases avalen el 'no', trencarem la disciplina de vot amb el PSOE»

Núria Parlon és un cicló. Ve del carrer, com reivindica amb orgull, i vol canviar profundament el seu partit perquè, diu, pugui fer política al segle XXI. L'alcaldesa de Santa Coloma es presenta a les primàries del PSC perquè considera que el seu rival, Miquel Iceta, és "el guardià de les essències del pacte del 78".

Un conservador. Ella vol capgirar-ho tot perquè el PSC torne a ser útil. I mira el PSOE de tu a tu. Si el partit de Susana Díaz facilita la investidura de Rajoy, "ha arribat el moment de desvincular-se'n". Trilita en estat pur.

*Entrevista de Vicent Sanchis
Fotografies de Jordi Play*

de ser el paper del PSC en aquest procés. Nosaltres mantindrem la posició al comitè federal, que és que el PSOE no s'abstingui i assumeixi la responsabilitat d'anar a l'oposició malgrat el risc de perdre diputats. Per construir una alternativa real al Partit Popular des de la socialdemocràcia. Entomem l'encàrrec de no blindar els acords del 78, que s'han esgotat en clau territorial, en clau econòmica i en clau social. Hem de relançar la capacitat de reformar aquests acords des d'una línia clarament socialdemòcrata. Si el PSOE hi renuncia, i només es planteja en el curt termini fer possible el govern del PP, el

PSC se n'ha de desmarcar. És un principi que trenca amb el principi 1 del protocol del 78, que deia que ens unia la lluita de classes.

—**La lluita de classes?**

—Aquest llenguatge del 78 traduït a la realitat actual vol dir no ser còmplices de totes les polítiques que el Partit Popular ha desplegat en aquests darrers quatre anys i que van clarament contra les classes populars, els treballadors i les treballadores, les llibertats públiques i també l'activitat econòmica real, que són les petites i les mitjanes empreses, les que al cap i a la fi creen ocupació.

—**L'única vegada, i la primera, que el PSC va trencar la disciplina de vot del PSOE, l'episodi va acabar amb la destitució de Pere Navarro, el seu primer secretari, que l'havia induït.**

—Però vivim un moment clarament diferent. És veritat que en l'eix territorial i en la qüestió identitària el PSC ha perdut molt vots. Perquè no ha posat sobre la taula una solució al conflicte de la relació entre Catalunya i Espanya que avui existeix i que no podem negar. Negar-lo i no fer política és el pitjor que ens ha pogut passar. Nosaltres sempre hem jugat a aquestes lleialtats ben enteses amb el PSOE, però →

→ ara no parlem d'això. Ara parlem d'un gir ideològic d'una enorme magnitud, que qüestiona el nostre protocol.

—I què en diuen els capitans —perdone per la simplificació en la semàntica—; és a dir, els alcaldes del Baix Llobregat? Sempre han estat molt poc partidaris de buscar les cosquerelles al PSOE. Aguantaran una situació d'enfrontament?

—És que aquí el que hi ha en joc no és ser deslleial amb el PSOE, sinó ser lleials amb els nostres votants.

—Però jo no li deia això.

—També al Baix Llobregat hi ha alcaldes o alcaldesses de nova formada, per entendre'ns, que s'han bragat en una situació de crisi social i econòmica, i que tenen una visió diferent i més permeable. Hi ha figures al partit, com ara Àngel Ros...

—Antonio Balmón...

—Amb una visió de la política podríem dir que més conservadora, més estàtica, més d'ai, ai, però han d'entendre que no es tracta de ser deslleials amb el

PSOE. Es tracta de ser lleials als nostres votants. Abstenir-se a un govern del Partit Popular, donar-li el govern, això no pot estar dins els plans del PSC. Tampoc és bo per a Espanya, però a Catalunya és inviable.

—I si el PSOE recupera la idea de formar una federació pròpia a Catalunya al marge del PSC? Ja ho van intentar quan Pere Navarro els va inquietar trencant precisament la disciplina de vot.

—Aquest tema fa massa temps que està en l'imaginari col·lectiu...

—Per això li ho pregunte.

—Jo crec que això avui seria un error per part del PSOE. Ara aquí no estem en un debat identitari, aquest és un debat de profunditat ideològica en el sentit de quina és la relació que el Partit Socialista Obrer Espanyol emprèn amb les forces polítiques a Espanya.

—D'acord, però, encara que siga un debat ideològic, si vostès trenquen la disciplina de vot, ells poden decidir que a Catalunya han deixat de representar-los.

—En cap cas això seria desitjable, però tampoc ho veig viable.

—Dins el PSOE la federació andalusa ha demostrat tenir una força enorme. Els dirigents andalusos i els extremerenys tenen un alt sentit de la intervenció en els altres territoris. L'altre dia li van dir al president de la Generalitat Valenciana, Ximo Puig, que no s'hauria d'haver reunit amb Carles Puigdemont. I ara també els diuen a vostès que han de fer. Tant manen Susana Díaz i la federació andalusa?

—Aquest tipus de plantejaments tan tancats no ajuden per a res a aprofundir en les bases democràtiques que ha de tenir el socialisme. Són frases que es deixen anar i que també demostren un desconeixement molt important d'una part de la realitat, que és que el PSOE és un partit diferent del PSC, i que tenim un protocol que ens uneix des del 78. Però si el PSOE decideix, per una qüestió de conjuntura injustificable, canviar el seu plantejament ideològic... Dic conjuntura injustificable perquè no estem parlant de donar el govern a una dreta com pot ser un partit conservador a Alemanya, on dimiteix un ministre perquè ha copiat una part de la seva tesi doctoral. Estem parlant d'un partit que avui dia està passant per tots els jutjats amb casos de corrupció fla-

grants. No són els casos de corrupció que l'activitat política, la condició humana o la responsabilitat, poden explicar. No és un partit amb responsabilitat de govern que presenti casos de mala praxi política. Com resol aquest tipus de problemes? Des de la més absoluta irresponsabilitat. És un partit que promociona els corruptes. Un partit d'aquestes característiques no representa una dreta amb la qual es pugui pactar a Espanya i fa inviable un pacte amb el Partit Socialista.

—Jo li preguntava per la federació andalusa i el seu poder.

—La federació andalusa tindrà poder perquè té pes, és innegable. Té un pes numèric molt important. Però el té en el PSOE. No sobre el PSC.

—D'acord. No s'arronsaran al final?

—Jo no. Si jo sóc la secretària del partit, no.

—Doncs m'ho ha posat fàcil per començar a parlar de primàries. Què la diferencia a vostè de Miquel Iceta? Ell estava encantat de fer un tàndem amb vostè, diu que l'estima molt...

—Jo també me l'estimo molt, el Miquel. És una estima personal, però, a més, considero que té un bagatge del qual el nostre partit no pot prescindir. Jo també li proposava un tàndem, però no ens hem posat d'acord en la fórmula... Ens diferencien les nostres trajectòries polítiques. Per als aspectes bons i per als dolents. Jo he hagut de fer política en unes condicions molt adverses, al carrer, on hi ha la gent transformant la realitat, més enllà de les institucions. Des d'aquí plantejo les alternatives de futur per tornar a ser alternativa de govern a Catalunya. Mentre que el Miquel és un clar defensor, el guardià, de les essències dels acords del 78, jo, com a representant d'una generació que es va beneficiar de la millor part d'aquells acords, ara tinc clar que estan esgotats. I que cal des del socialisme a Catalunya tornar a agafar la bandera de liderar els canvis que s'han de fer amb relació al marc del 78, que no són les taules de Moisès, i que s'ha de transformar si realment volem enfortir la nostra democràcia. Això vol dir que hem de prendre una sèrie de decisions i que hem d'arriscar com a partit. Crec que estic en condicions de fer-ho i que el Miquel, en aquest aspecte, és més conservador. No tenim diferències ideològiques flagrants, però sí que enfoquem l'acció política en un moment determinat, en el

moment determinat que ens toca viure, de forma diferent.

—Vostè abans ha dit que hi ha una sèrie d'alcaldes i alcaldesses que representen el que és vostè. Els altres, els que representen el que és Miquel Iceta, no són majoritaris?

—És que voten els militants. La cultura política del partit s'ha de canviar. Ara, tant si tinc més suports que el Miquel com si no, l'endemà tots treballarem a una. Això ho tenim claríssim. Però el fet que hagi volgut presentar-me a les primàries i que s'hagin fet vol dir que el nostre partit no tornarà a ser mai com abans de fer-les. Perquè el partit s'ha reactivat. El partit ha entrat en la dimensió del canvi. Això ho han fet les primàries. I això és imparable i no depèn del resultat. Només per això ja ha volgut la pena.

—Què canviarà en el PSC si vostè guanya les primàries?

—Dinamitzaré l'estructura orgànica, la farem competitiva per a fer política en el segle XXI. Ara la gent és activista de la política i demana més claredat en la manera de fer política. Més que mai. Perquè, a més, tenim generacions molt més formades que fa un temps i són activistes de l'acció política en diferents àmbits: l'ecologia, la sostenibilitat, la viabilitat d'un sistema de benestar que va més enllà dels serveis públics, de caràcter assistencial, que generi noves xarxes comunitàries, noves maneres de fer per treballar en l'economia col·laborativa...

—Això és molt Podem!

—No. Això és socialisme pur i dur.

«El PP no representa una dreta amb la qual es pugui pactar»

—Sí, però també és molt Podem. Vostè és socialista o socialdemòcrata?

—Jo sóc socialdemòcrata. Això és la socialdemocràcia, perquè la política està per transformar la realitat, que vol dir regular el servei de tots i de totes per poder redistribuir riquesa, per tenir una estructura de despesa que es pugui complementar amb una estructura d'ingressos que permeti redistribuir i garantir la sostenibilitat del sistema.

—Deixem fer-li dues darreres preguntes. Vostè, si guanya, estendrà la mà

a tots aquells que, fora de l'àrea metropolitana, han abandonat el PSC perquè no entenen els canvis nacionals que viu el país?

—Si nosaltres volem tornar a ocupar la centralitat política, no podem continuar sent un partit metropolità. Això vol dir una tenir una visió molt esbiaixada del que és Catalunya. Igual que el PSOE va entendre que per ser fort a Espanya necessitava que el PSC fos fort a Catalunya, el PSC ha d'entendre que per ser fort a Catalunya no pot deixar de mirar a la Catalunya de l'interior, el nord i el sud.

—Concrete-ho: intentaria recuperar els que se n'han anat per discrepàncies nacionals?

—A tots els que vulguin venir, per descomptat. Als qui se'n van anar i als qui estan a la diàspora, que se senten socialistes però se senten orfes. Els hem de poder recuperar. Hi ha més socialistes fora del PSC que dins el PSC.

—Una darrera pregunta. Catalunya té dret a decidir de debò o com diu el PSC que ha de decidir, supeditant-ho a un pacte amb l'Estat?

—Ara mateix tenim un problema de bloqueig institucional en les relacions entre Catalunya i Espanya. L'hem de trencar. Per trencar-lo, el referèndum com a tal, encara que fos autoritzat, no ens donarà la solució. Només ens permetrà copiar un estat d'ànim. Com la gent es veu i se sent amb relació a Espanya. Si tu preguntes "Vol que Catalunya sigui un Estat independent?", a mi se m'aboca a dir que no. Perquè jo no sóc independentista. Respecte els qui ho són, només caldria, però jo no sóc independentista. I no em vull quedar en l'espai del no del Partit Popular i Ciutadans.

—El dret a decidir és això. Dir sí o no a constituir-se en un Estat.

—Però dóna lloc a malentesos, perquè ens polaritza, et quedes en el *no* o en el *sí*, però no hi ha espai per poder plantejar una solució d'acord, que és el que jo reivindico. Nosaltres hem d'intentar renovar i millorar el pacte constitucional del 78. Hem d'avançar cap al reconeixement de la pluralitat de l'Estat i hem d'avançar per reconèixer un marc de finançament solvent i necessari per a Catalunya, perquè continuï sent tractor de l'economia aquí i ajudar perquè ho sigui la resta d'Espanya. No volem trencar els vincles de solidaritat. Si nosaltres fem una consulta, ens quedarem només en una bipolarització. ●